

Frös Sur.

Utgjafandi

U. M. F. Vaka."

Piastjörn

Jónas Ósmann

Leifjón Jónsson

Hölmfríður Jónsdóttir

Sigrún Jónsdóttir

Vorid

Epinkver segundarríkasti tími ársins finnst
mér vorid. með alri sinni dásamlegu segund.
Þá er gamann að ganga upp blómum skrydda
brekkuna þar sem sauðfé er á beit, og litlu
lömbin hoppa og stoppa þryng um mæðumor.
Og líkast er sem lokiinn vilji flýta sér
ofan í árnar með sinum ljúfa mól.

Þagur er að sjá yfir landid af fjallsbrunnri
og þ horfa yfir sveitina með bojum sínum
og ein engjum völlum og áni.

Þá þagur er vorkveldid þegar vorsólin
sendir geysla sína og ár og vötn glittra
í kveldkyrdinni. fjöllin gnæfa við himin
há og tilkomunikel.

Hvar sem við förum þeyrum við söng þar-
-þuglanna sem fyllir geiminn umadi og selu.
En í höðunum uppi yfir þessu ríki þinn alvaldi
og til hans eigum við að flýta huga vorum
með lofgjörð og þakklæti. fyrir allt og allt.
Gleðilegt er hvað landid okkar er en þá þagur
þó að það veri einu sinni þegurra. þegar það
var allt skogi vaxid milli fjalls og fjöru og

Þú gekk sjálfala árið um í kring.

Væri það ekki fagurt sakmark og brjót þó að
reyna að klæða landið sítt. Þar sem að vantar
nú svo raunalega skóginn til skjóls. Þó á það
nú margt eftir en af sinni fornu fjegurð.

Fögur er fósturjörðin á veturnar í kvísa biningum
sinum. En fjegurðin er þú á vorin í sinum
græna bining. Þrasandi mótt börnum sínum
sem vilja græða hana og hlúa að henni. og
vorsólin þellir ríkulega sínum vermandi
geyslum yfir hana.

Vid ættum að athuga fjegurð landsins okkar
og unad sveidalefsins sem öfud ef vel er að
gætt mun gæta jafnast á við lif andmannanna
í skraukhysum sínum og listrigöndum í
þínum fjósömu löndum.

Hvæð það væri ánægjulegt að eiga fallegann
blómagard og vonandi eru þeir þeir sem selja
eftir sér að annast þá dælinn
jurkagard sem að bœdi veitir margar ánægju-
stundir og er stórkostleg þrygdi á hverju heimdi.

U

Ekki eru allar ferdir til fjá.

Þeina um daginn var ég að moka hesthús.
Það draup af mér svitinn þá ríkti ég allt
í einu úr mér, og henti sekummi frá
mér. Ný hugsur flaug gegnum hausinn á
mér, eins og elding, send af hinnum ofan
Mér datt sem sé í hug, að ég þyrfti
að þá mér komu, þessi skolti dugit ekki
ég sinn baki brotnu, og þá aldrei
étan bita hjá ráðskonungreinu minni
og þá að aukin er ég orðinn dauð-leiður
að hafa hana því þú er bœdi heimsk
og leiðinleg, og er það þreytandi fyrir
jafnu gáfavan mann og mig. Ég þramm
ávi heim að beinum, þegar ég kom
inn í eldhúsið var Þogga ráðskona
min að láta matinn á borði. Sölin
skun inn um gluggann beint framan
í hana, og varðan, sem sat á miðju
nefinu á henni blásti við mér, mér
fannst þú enn þá stærr og signarlegi
nú, en datt var. Þogga söng við raust,
alseg nýtt lag eftir sjálfa sig, samantekið

ú nokkrum salmalögum og gamla Nóa
Ég settist að snædingi, auðvilad var það eins
og vanalega saltfiskur og hafragrantur.
En í dag ætlaði ég ekki að hugsa um
Boggu og saltfiskinn, hugur minn leitaði
hvarra... Ég hafði fítt að ungmamma-
filagið "Vaka" í Vísitukhúppi ætlaði
að halda samkomu mí á næstunni
þangað ætlaði ég að leggja leið minna,
því heyrð hafði ég að það væru margar
eigulegar heimasetur. Loksin kom
dagurinn langþráði, sem samkoman
átti að vera. Ég lék síð hvern minn
fingur, og söng svo hátt að undir sók
í bejarstíflinu. Ég færdi mig vitanlega
í spanifötin, og setti á mig hardan
flibba og rósaða bindið mitt, það nota
ég aldrei nema síð háttleg ákiferi.
Þro lagði ég af stað. Ferið var gott og ég
lék klárimm stíga — þegar ég kom í
samkomustadinn, var orðið dimmt. Út
ú samko salnum hljómunu á móti
mél harmóníkufónleika og þykt af
dansinum. Þegar ég kom inn í salinn

blöstu síð mér língi varnað þiljnt með
útsprungnum blómum þvilikt hafði
ég aldrei síð, seona yfir hær seturinn,
og var mér því meira stassjnt á það, en
hinar blómlegu heimasetur.
Þarna stóð ég eins og glöpsur og stóði
á þessi undur, en áður en ég hafði
áttad mig, kom ein heimasetan og
baud mér í dans. Þro svifum síð fram
á gölfu, ég var síss á sporinu, eins og
gamall brokkhestur. Þen þá kom slanið
ég steig ofan á annar fötinn á henni,
svo alvarlega, að ég varð að leida hana
til sætis, og hún klífti fetinum lengi
á eftir. Þetta óhapp fékk mjög mikil á
mig, en samt lét ég það ekki raska
ro minni til lengdat. Ég sa það mér,
að það var orð að sönnu að margar væru
þær myndalegar hit. Og áður en móttin
var hálfur, var ég búinn að taka ákveðnum
Ég þantadi kaffi handa þeimur, þús
skilur hvað ég á síð, svo drukkum síð
kaffið og solum þá ornið bestu síni.
Ég stakkt upp á því að síð fetum út

og fengjum okkur frískt loft. Þá var mi
þyngsla þrautir eftir. Við gengum spól-
-korn frá húsinu, og þá stundi ég fesi
upp, ég man ekki hvernig ég orðaði það,
en ef hún heyrði hvað ég átti við, varð
hún bálruð, og sagði að það væri ekki
hil súð hit í henni. Viðsíkuvæitt að
fólk gifti sig að þatflausu, og með það
sank hún inn í salinn, og ég sá hana
ekki með. Nú stóð ég eins og þrumulostinn
með allan minn skjáborgir hundat.

— Eftir stutta stund var ég kominn
á stað heim. „Ekki eru allar ferðir til
þjá“ hugsaði ég og sló í kláminn. Þarna
glóði márinum og glemti upp glymunnat,
mei farnast hann vera að geta hveðast
að mei. „Þú nýtt þess að ég nel ekki
til þín“ sagði ég, og enn dundi svipan
á vesalings kláminum minum. Ég varð
feginn þegar ég komast heim, þreyttur
bæði á sál og líkama. Þoggu verð ég
siat að hafa eitthvíð enn hugsaði ég,
meðan ég var að sofa.

Framtíðin og starfið.

Öll eignum við einhverja hugsjón, þó að mjög
geti það verið ólík, sem á lílegt er, þó að
afstæða okkar til lífsins er svo gjör ólík.
Við höfum öll sú órdugleika að stíva, að
meita eða minna, liti. Alltaf erum við að
heyja þessa þrotflausu báðstú og ymist
að sigra eða sapa. En það verðum við
alltaf að sjá og skilja að eftir því sem
sapið er meita á öðrum svíðum, eftir því
getur gróðinn orðið síflegri á hinum.
Þigum við þá að halda ífram í þessari
lífgangslausu báðstú, án þess að ihuga
nokknu að hveju er stefnt.
Nú, ég held ekki, sú eignum að skapa okkur
einhverja hugsjón og að henni eignum sú að
stefna ákveðnu og ískipt. —
— En á hveju er okkur best að byrja?
Það geta síðan orðið skiptal skoðanir
um það, en ég álit að það sem næst er,
se það að hvet og einn segni að þekkja
sjálfan sig. Þó skoðanir okkar eru ólík, á
ymsum svíðum, þá er það þó ótal margt

sem við eigum sameiginlegt. Við litum til
baka og höfum yfir lúna tímunn, og nú
erum við að horfast i augu við nútíðina,
og framundan er íkomni tímunn sveipað
dubbeleju hinna íkomnu. ~~At~~ Atvika.

Nú er best að athuga hvað gerst hefur og
hvað er að gerast og hversu verði hrundið í
framkvæmd með slíku starfsfyrirkomulagi
og nú er, og hefur verið á undanförunum
árum. Ef við erum nú ánægð með þann
árangur sem við höfum borið út bitum
á undanförunum árum, þá er sjálf-sagt
best að sigla sömu leið og verið hefur,
en ef við erum ekki ánægð þá er sjálf-
sagt að breyta til og reyna nýja leið.

Við skulum nú sýna fyrir okkur svitina
okkar eins og hún blasir við okkur nú á
Lutlugustu öld, og bera hana saman við
árat svitit. Þá verður einhverjum af til
vill á að spyrja. Hvað eru þínar framfarir?
Okkur dylst það ekki að það eru heldur
lítil í samanburði við það sem það eru
annarsstaðar.

Nú á Lutlugustu öld, öld menningar og

framfarar þá er nú viðhorf okkar svitast á
þessa leið. Flestir ^{þeir} ~~þeir~~ eru gamlir og hröðlegir
tíminn sýna þessu einn, og sumstaðar sem
þau hafa mjög lítið verið aukin út, og það
að aukin er svitinn mjög ógreið yfirferðar
vegna vegalýsis.

Verið nú ekki full ástæða til fýs
okkur ungu menn og konur sem byggjum
þessa svit, og hugsum okkur að eða hvi
framfarir okkar, að helga henni nú starfs-
krafta okkar með sameiginlegum ábökum?
Það skal verða hugsjón okkar allra, sem
byggjum þessa svit: að þó rekka tíminn,
byggja upp beina, og bera samgöngum.
En til þess að þetta geti orðið að
semleika þessum sýni að hefja starfið
nú þegar. Og ef við gerum það þá verður
starf okkar balandi bakan okkar

hugsjóna

X X
//